

دانشگاه لرستان

شاپای الکترونیکی: ۳۹۶۳-۲۳۸۳

دوفصلنامه پژوهش‌های قرآنی در ادبیات

<http://koran.lu.ac.ir>

مقاله پژوهشی

اقتباسات قرآنی دیوان منسوب به امام سجاد(ع)

شهریار همتی^۱، نورالدین پروین^۲، مهدی حاجیان^۳

^۱ دانشیار دانشگاه رازی کرمانشاه

^۲ دانش‌آموخته زبان و ادبیات عربی دانشگاه رازی کرمانشاه

^۳ دانشجوی دکتری الهیات، گرایش تاریخ تمدن دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز

اطلاعات مقاله	چکیده
دریافت مقاله: ۲۸ آذر ۱۳۹۹ پذیرش نهایی: ۱۰ خرداد ۱۴۰۰	قرآن کریم در غنای ادب عربی نقش بسزایی داشته است؛ به طوری که عدم آشنایی با قرآن کریم فهم متون عربی را مشکل می‌کند و از آن جایی که امامان معصوم(ع) کاملاً با قرآن کریم مأنوس بوده و حافظان این کتاب آسمانی هستند؛ لذا این آگاهی نقش اساسی در بیان ادبی‌شان داشته است. امام سجاد(ع) بعد از واقعه کربلا به مناسبت‌های مختلف به سرودن اشعاری پرداخته است، که در این اشعار واقعه کربلا، از مظلومیت خاندان پیامبر(ص)، شکایت کرده است و درد دل خویش را در خلال اشعاری متأثر از قرآن کریم بیان نموده است و مجازاتی را که در انتظار ظالمان است در سبکی مستحکم و قرآنی وصف می‌کند. این جستار با روش توصیفی و تحلیلی محتوا به بررسی زیبایی‌های ادبی در دیوان منسوب به آن حضرت(ع) و با تکیه بر قرآن کریم پرداخته است. نتایج پژوهش، حاکی از آن است که غالب مضامین اشعار بیانگر تصویر واقعه کربلا و سختی‌ها خاندان پاک پیامبر(ص)، غم و اندوه امام(ع) در فراق شهداء، برپایی روز قیامت، شکوه از کوفیان، عدالت خداوند، گوشزد کردن ظلم یزیدیان و... است.
واژگان کلیدی: میراث، قرآن، داستان کودک، احمد بهجت.	

* نویسنده مسئول

پست الکترونیک نویسندگان: Sh.hemati@yahoo.com؛ norudin.parvin@yahoo.com؛ m.hajian@yahoo.com

استنادی به مقاله:

همتی، شهریار؛ پروین، نورالدین و حاجیان، مهدی (۱۴۰۱). اقتباسات قرآنی دیوان منسوب به امام سجاد(ع)، دوفصلنامه پژوهش‌های قرآنی در ادبیات، سال هفتم، شماره دوم

(پیاپی ۱۰)، ص ۱۶۸-۱۸۰.

Doi:10.52547/koran.7.2.168

۱. مقدمه

از آنجایی که قرآن کریم بهترین سبک عربی به حساب می‌آید، بنابراین بازتاب مفاهیم قرآن زیبایی متن را چند برابر می‌کند و علاوه بر اهداف دینی، بین خواننده و متن ادبی ارتباط فعالی به وجود می‌آورد. (غباری، ۲۰۰۳: ۱۸) اثرپذیری از جلوه‌های ادبی قرآن دلالت بر آگاهی نویسنده از کتاب آسمانی دارد. «شاعران متعهد شیعی در اشعارشان از الفاظ و اصطلاحات قرآنی و نیز احادیث، نهایت بهره را برده‌اند و اصولاً شعر متعهد شیعه با قرآن و حدیث آمیخته است.» (مختاری، ۱۳۸۰: ۱۴۴)

اقتباس قرآنی از دیرباز بین شاعران و ادیبان شیعی رایج بوده است که به صورت اقتباس واژگانی و استنباطی دیده می‌شود. مراد از اقتباس واژگانی این است که؛ شاعر لفظ قرآن را به طور مستقیم در متن به کار گیرد، مراد از اقتباس استنباطی این است که شاعر مضامین قرآنی را در اشعارش بگنجانند. از آنجایی که قرآن از مهم‌ترین متونی است که امامان معصوم (ع) از همان بدو تولد با آن انس گرفته‌اند. پس بر سبک نویسندگی آن‌ها به طور مستقیم تأثیر گذارده است. از آنجایی که سبک نویسندگی هر نویسنده‌ای با دیگری متفاوت است پس می‌توان از لابه‌لای شیوه نوشتاری نویسنده به شخصیت و مضامینی پی برد که بر افکار او مسلط است. بنابراین این جستار بر آن است با نگاهی علمی و نقادانه به بررسی اقتباسات قرآنی در دیوان منسوب به امام سجاد (ع) پرداخته و به سؤال‌های زیر پاسخ دهد:

۱. مهم‌ترین مضمون‌های اشعار امام سجاد (ع) چیست؟

۲. اقتباسات و وام‌گیرهای دیوان از قرآن کریم چگونه است؟

۲. پیشینه پژوهش

بر اساس اطلاعات موجود، تاکنون، پژوهشی درباره‌ی اثرپذیری اشعار منسوب به امام سجاد (ع) از قرآن کریم صورت نگرفته است. از مهم‌ترین پژوهش‌هایی که در مورد این اثر ادبی انجام شده است می‌توان به موارد زیر اشاره نمود:

۱. رضا افخمی عقدا و دیگران (۱۳۹۲) در مقاله‌ای با عنوان «مضامین مشترک انسان‌شناسی در صحیفه سجادیه و اشعار منسوب به امام سجاد (ع)» به استخراج مهم‌ترین مفاهیم هدایت انسان در ادعیه‌های صحیفه سجادیه و اشعار منسوب به امام (ع) پرداخته و در نهایت اشتراکات مضامین انسان‌شناسی در دو متن را تبیین کرده است.

۲. آفرین زارع (۱۳۹۱) در کتاب «ترجمه دیوان اشعار منسوب به امام سجاد (ع)» نشر سازمان تبلیغات اسلامی به ترجمه اشعار ایشان پرداخته است.

۳. نعمتی قزوینی و علیمردی (۱۴۳۴.ه.ق) در مقاله‌ای با عنوان «دراسة رثاء الحسين (ع) فی أشعار الامام السجاد (ع)» به بررسی مرثیه اشعار منسوب به امام سجاد (ع) می‌پردازند. مهم‌ترین دستاوردهای این پژوهش حاکی است از آن که مضامین حاکم بر این اشعار ملامت مردم، برانگیختن روح ندامت بین آن‌ها و تشویق مردم بر قیام است.

۳. ادبیات نظری پژوهش

۳.۱. اقتباس در لغت و اصطلاح

اقتباس در لغت از ماده «قبس» و به معنای پاره و شعله‌ای از آتش است. زبان عربی می‌گویند: «قبست من فلان نارا و اقتبست منه علما» از او آتش گرفتم یا علم و دانشی برگرفتم.

ارتباط عبد با معبود، حاوی آموزه‌هایی در تبیین معارف گوناگون دین اسلام است. (افخمی عقدا و دیگران، ۱۳۹۲: ۲)

۳.۱.۱. ادبیات امام سجاد (ع)

بستانی در بیان ادب امام سجاد (ع) می‌گوید: «ادب امام (ع) بنایی محکم در نقد اوضاع زمانه پر از ظلم از یک طرف و بیداری شخصیت اسلامی در زمینه‌های مختلف از سوی دیگر است. ادب امام (ع) شامل: ادب سیاسی، ادب اجتماعی، ادب اخلاقی و ادب دعائی است. او معتقد است؛ ادب ایشان (ع) نقش محوری در بیداری اسلام در مقابل سلطه‌های ظالمانه زمانه داشته است، زیرا محور اصلی ادب امام (ع) برحذر داشتن از همکاری با نظام حاکم، آگاهی دادن از اسلام حقیقی و اوضاع اجتماعی و عقیدتی است.» (البستانی، ۱۳۸۱: ۱۵۳-۱۷۴)

بعضی از دانشمندان و شخصیت‌های گوناگون معاصر امام سجاد (ع) درباره ادب و شخصیت امام سخن گفته‌اند: مسلم قرشی معروف به زهری معتقد است «کسی فقیه‌تر از امام سجاد (ع) ندیده‌ام» و زید ابن اسلم از فقهای مدینه معتقد است: «همانند علی بن حسین علیه السلام در فهم و قدرت حافظه کسی را ندیده‌ام». یزید بن معاویه در جواب مردمان شام که بر سخنرانی امام (ع) اصرار داشتند، گفت «او از خانواده‌ای است که از شیرخوارگی به علم و کمال آراسته‌اند و اگر بالای منبر برود، من و تمام آل‌سفیان را رسوا خواهد کرد.» (قرشی، ۱۳۷۲: ۱۹۰-۱۹۹)

(ابن فارس، ۱۴۰۴، ج ۵: ۴۸) از لحاظ اصطلاحی، در علم بدیع اقتباس آن است که در کلام - نثر یا نظم - مطلبی از قرآن یا حدیث یا بیته معروف را بیاورند در حالی که اشاره‌ای صریح به آن آیه، حدیث، یا بیت نکرده باشند. (جرجانی، ۱۳۲۱، ج ۱: ۱۸۳) اقتباس در ادب که امری است شایع بین شعرا و ادبا این است که گوینده در نظم یا نثرش کلامی از قرآن یا حدیث بگنجاند به گونه‌ای که اعلان نکند این از قرآن یا حدیث است (الهاشمی، ۱۳۸۲، ج ۲: ۳۶۷)

بهره‌گیری امام سجاد (ع) از قرآن کریم به دو گونه‌ی اقتباس واژگانی و استنباطی دیده می‌شود که برای هر یک از این دو نوع، نمونه‌هایی ارائه خواهد شد. در ضمن، لازم به ذکر است که وام‌گیری امام سجاد (ع) در اشعارش از قرآن کریم، بیش از شواهدی است که در مقاله مختصر آمده است. همچنین گاه برای یک واژه یا مضمون، بیش از یک شاهد از قرآن در اشعار امام سجاد (ع) یافته‌ایم که بنا به ضرورت، برای هر کدام به یک یا دو شاهد اکتفا کرده‌ایم.

۳.۲. مختصری از زندگی امام سجاد (ع)

امام علی بن الحسین (ع) در روز پنج‌شنبه، پنجم شعبان سال ۳۸ هـ) به دنیا آمده است. (قرشی، ۱۳۷۳: ۵۳) آن حضرت ملقب به زین العابدین، امین، سجاد، زکی، زین الصالحین، منار القانتی، قُدوة الزاهدین بود که نشان‌دهنده مرتبه‌ای از کمال نفس و درجتی از ایمان، و مرحله‌ای از تقوا و پایه‌ای از اخلاص است. (شهیدی، ۱۳۶۵: ۷-۸) بیشتر شب‌های عمر خود را به نماز، دعا، مناجات و طاعت خدا گذرانیده است شمه‌ای از کلام وی، دعاها، موعظه‌ها و مناجات‌هایی است که در صحیفه سجادیه، رساله حقوق، کلمات قصار، خطب و اشعار منسوب به آن حضرت، وجود دارد و ضمن بیان چگونگی

۴. بررسی بازتاب قرآن کریم در اشعار منسوب به

امام سجاد(ع)

۴.۱. اقتباس واژگانی

در این شیوه اثرپذیری، شاعر در به کارگیری پاره‌ای از واژه‌ها و ترکیب‌ها، وام‌دار قرآن است، یعنی واژه‌ها و ترکیب‌هایی را در شعر خویش می‌آورد که ریشه قرآنی دارند، به گونه‌ای که اگر قرآن نبود، زبان و ادب نیز از آن واژه‌ها بی‌بهره بود. (راستگو، ۱۳۷۶: ۱۵) وام‌گیری واژگانی و ترکیبی امام سجاد (ع) از قرآن به وفور دیده می‌شود که در اینجا به ذکر نمونه‌هایی می‌پردازیم:

لَوْ أَنَّا وَرَسُولُ اللَّهِ يَجْمَعُنَا
يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ تَقُولُونَا؟
(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۲۱)

ترجمه: اگر در روز قیامت رسول خدا ما را گرد خود جمع می‌کرد آن وقت چه می‌گفتید؟

امام (ع) در این بیت به شکوه از مردم کوفه می‌پردازد و با یادآوری روز قیامت که ظالمان جوابی برای پاسخ ندارند با به کارگیری استفهام انکاری در معنای توییخی و با تکیه به این آیه مبارکه آن را بیان می‌نماید: «لَا يَكَلُمُهُمُ اللَّهُ وَلَا يَنْظُرُ إِلَيْهِمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا يُزَكِّيهِمْ وَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ». (آل عمران: ۷۷) خدا روز قیامت با آنان سخن نمی‌گوید و به ایشان نمی‌نگرد و پاک‌شان نمی‌گرداند و عذابی دردناک خواهند داشت. همچنین بر این مفهوم تأکید دارد که در برپایی قیامت شکی نیست و در محضر الهی جز راستگویی هیچ سخنی بهایی ندارد و پیمان‌شکنی کوفیان را به آن‌ها گوشزد می‌کند. مصراع دوم نیز از این قرآن کریم نیز اقتباس شده است که می‌فرماید: «اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَمَنْ أَصْدَقُ مِنَ اللَّهِ حَدِيثًا» (النساء: ۸۷). خداوند کسی است که هیچ

معبودی جز او نیست. به یقین، در روز رستاخیز- که هیچ شکی در آن نیست- شما را گرد خواهد آورد، و راستگوتر از خدا در سخن کیست؟

قَتِيلٌ بِشَطِّ النَّهْرِ رُوحِي فِدَاؤُهُ
جَزَاءُ الذِّي أَرَادَاهُ نَارُ جَهَنَّمَ
(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۲۰)

ترجمه: جانم فدای کسی که در شط فرات شهید شد، سزای کسی که او را کشت آتش جهنم است.

امام (ع) ضمن اشاره به شهادت مظلومانه امام حسین (ع) در ساحل فرات با تشنگی، درگیری دشمنان را با خاندان پیامبر (ص) یادآوری می‌کند و این قساوت دشمنان جزایی جز آتش جهنم ندارند پایان بیت اقتباس مستقیم از این آیه قرآنی است که می‌فرماید: «أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّهُ مَنْ يُحَادِدِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأَنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدًا فِيهَا ذَلِكَ أَجْرُ الْعَظِيمِ». (التوبة: ۶۳) آیا ندانسته‌اند که هر کس با خدا و پیامبر او درافتد برای او آتش جهنم است که در آن جاودانه خواهد بود، این همان رسوایی بزرگ است. همان‌طوری که به این آیه مبارکه اشاره دارد: «يَوْمَ يَدْعُونَ إِلَى نَارِ جَهَنَّمَ دَعْوًا» (الطور: ۱۳): «روزی که به سوی آتش جهنم کشیده می‌شوند [چه] کشیدنی».

وَهُوَلِ الْحَشْرِ أَقْطَعُ كُلَّ أَمْرٍ
إِذَا دُعِيَ ابْنُ آدَمَ لِلْحِسَابِ
(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۲۵)

ترجمه: وحشت روز قیامت هنگامی که انسان برای حساب فراخوانده شود، از هر امری وحشتناک‌تر است.

با وصف روز قیامت که هیچ چیزی از زندگی مادی به کمک آدم نمی‌آید و هول و وحشت قیامت از هر چیزی بی‌مناک‌تر است، آن هنگامی که آدمیزاد را برای حساب بطلبند

و هر آن‌چه که در این دنیا از اعمال نیک و تقوا اندوخته ملاک قرار می‌گیرد و تنها فریادرس انسان خداوند است، کوفیان را مورد سرزنش و عتاب قرار می‌دهد که اقتباس از این آیه قرآن کریم است که می‌فرماید: «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ» (ابراهیم: ۴۱): ای پروردگار ما، مرا و پدر و مادرم و همه مؤمنان را در روز شمار بیامرز. همچنین مصراع دوم به این آیه مبارکه اشاره دارد: «يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمامِهِمْ فَمَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَأُولَئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَ لَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا» (الاسراء: ۷۱): بیادآور روزی که هر قومی را با کتاب و رهبرشان دعوت کنیم، پس هر کس کتابش به دست راستش داده شود، آنان نامه عمل‌شان را قرائت می‌کنند و ابداء مورد ستم واقع نمی‌شوند و همچنین به آیه ۲۶ سوره مبارکه جاثیه که می‌فرماید: «قُلِ اللَّهُ يُحْيِيكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يَجْمَعُكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ وَ لَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ» (الجاثية: ۲۶): بگو: خداوند شما را زنده می‌کند، سپس می‌میراند، بار دیگر در روز قیامت که در آن تردیدی نیست گردآوری می‌کند، ولی بیشتر مردم نمی‌دانند!

لازم به ذکر است مصراع اول به آیه ۲۷ سوره مبارکه بقره اشاره دارد، که می‌فرماید: «الَّذِينَ يَتَّقُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَ يَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ» (البقرة: ۲۷): فاسقان کسانی هستند که عهدشان را که با خدا پس از آن که بر آن پیمانی استوار بسته‌اند می‌شکنند و آنچه را خداوند به پیوستن آن فرمان داده است می‌گسلند، و با انجام کارهای ناشایسته، در زمین تباهی به بار می‌آورند. آنانند زبان‌کاران. در واقع اشاره‌ی ظریفی بر نقص عهد کفار و قطع آن‌چه که خدا به آن امر فرموده و فساد در زمین و در نهایت عاقبت شوم و حساب سخت قیامت دارد.

تَفَكَّرُوا أَيَّنَ أَصْحَابُ السَّرَايَا
وَ أَرْبَابَ الصَّوَابِيْنَ وَالْعِشَارِ؟
كَأَنَّ لَمْ يَحْلُقُوا ! أَوْ لَمْ يَكُونُوا!
وَ هَلْ حَيٌّ يُصَانُ عَنِ الْجَوْلِي؟
(دیوان امام سجاده (ع)، ۲۰۰۲: ۳۵)

ترجمه: به این بیان‌دیش که مالکان سپاه‌ها و صاحبان اسب‌ها و شترها کجایند. گویی که آفریده نشده بودند! یا این که اصلاً وجود نداشتند و آیا موجود زنده‌ای هست که از مردن و نابودی حفظ شود؟

در این قصیده، امام (ع) ضمن توصیف ناپایداری دنیا، با استفاده از اسلوب استفهام انکاری قصد تنبیه و آگاهی به انسان دارد، که این مفهوم را در قالب واژگان قرآنی به زیبایی بیان می‌کند؛ زیرا این ابیات اقتباس از قرآن کریم است که می‌فرماید: «إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِئَاتُ الْجِيَادُ» (ص: ۳۱) هنگامی که [طرف] غروب، اسب‌های اصیل را بر او عرضه کردند. «وَ إِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ» (التكوير: ۴) وقتی شتران ماده وانهاده شوند.

همان طوری که در بیت دوم اقتباس واژگانی از این آیه مبارکه است: «أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَ أَحْلَوْا قَوْمَهُمْ دَارَ الْجَوْلِيَا» (ابراهیم: ۲۸) آیا به کسانی که [شکر] نعمت خدا را به کفر تبدیل کردند و قوم خود را به سرای هلاکت درآوردند ننگریستی؟

كَأَنَّكَ مَعْنَى بِمَا هُوَ ضَائِرٌ
لِنَفْسِكَ عَمْدًا أَوْ عَنِ الرَّشْدِ جَائِرٌ
(دیوان امام سجاده (ع)، ۲۰۰۲: ۳۸)

انسان‌ها؛ علاوه بر این که اندوهش را در فراق پدر بزرگوار و شهدای کربلا، تسلی می‌بخشد، آینه‌ای تمام‌نما برای زندگی انسان‌ها است که دنیا چیزی جز نابودی و زوال نیست. که به دلیل تسلط کامل آن حضرت به اسلوب و مضامین قرآنی این مضامین را در قالب و الفاظ قرآنی به تصویر می‌کشد. مصراع دوم بازتابی از الفاظ قرآن کریم است آن‌جا که می‌فرماید: «يَتَرَبَّصُّ بِكُمْ الدَّوَابُّ عَلَيْهِمْ ذَاتُ الرَّءْسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ»: برای شما پیشامدهای بد انتظار می‌برند. پیشامد بد برای آنان خواهد بود، و خدا شنوای داناست. (التوبة: ۹۸)

فَكَيْفَ تَطْفِقُ يَوْمَ الدِّينِ حَمَلًا
لأوزارٍ كَبائرٍ كَالرَّواسِي

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۴۵)

ترجمه: روز قیامت چگونه طاق با داری که از سنگینی گناهان بزرگ مانند کوهی عظیم است؟

در این بیت با یادآوری روز قیامت که روز حسابرسی انسان است و در آن‌جا همه چیزی از سبک و سنگین حاضر است. با استفاده از استفهام سخت بودن تحمل گناهان را که در بزرگی مانند کوه است، گوشزد می‌کند که هر کسی باید پاسخ‌گوی گناهان خود باشد و در آن‌جا هیچ فریادری از نزدیکان و امکانات دنیوی وجود ندارد. با توجه به آن‌چه گفته شده است می‌توان نتیجه گرفت که محور اصلی کلام امام (ع) روز معاد، هشدار به بیداری از غفلت و گذرا بودن دنیا است. این بیت اقتباس از قرآن کریم است که می‌فرماید: «لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ»: تا روز قیامت بار گناهان خود را تمام بردارند، و [نیز] بخشی از بار گناهان کسانی را که ندانسته آنان را گمراه می‌کنند. (النحل: ۲۵)

ترجمه: گویی که از روی عمد و قصد به چیزی که به زیان توست اهتمام می‌ورزی یا این که از هدایت یافتگی منحرف شده‌ای.

در این قصیده امام (ع) در بیان این که باید انسان به دنیا و عمارت آن فریفته نشود و از گذشتگان که خاک زمین آن‌ها را در برگرفته است، پند بگیرد و غفلت انسان‌ها موجب عدم توجه آن‌ها به زندگی جاویدان و حریص شدن به آمال دنیوی است که آن‌ها را از راه راست منحرف کرده است. امام (ع) این موضوع را با اقتباس از آیات زیر به زیبایی بیان می‌کند:

«إِنْ يَرَوْا كَلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا»: اگر هر نشانه‌ای را [از قدرت من] بنگرند، بدان ایمان نیاورند و اگر راه صواب را ببینند آن را بنگزینند. (الأعراف: ۱۴۶)

فِيَا عَامَرَ الدُّنْيَا وَيَا سَاعِيًا لَهَا
و يَا آمَنًا مِنْ أَنْ تَدُورَ الدَّوَابُّ

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۴۳)

ترجمه: ای آبادکننده دنیا و ای تلاش‌کننده برای آن و ای کسی که خود را از نزول بلائمن و مطمئن کرده‌ای؟

در ابیات این قصیده امام (ع) به زمان فرا رسیدن مرگ اشاره می‌فرماید که آن را در نهایت زیبایی ادبی به تصویر می‌کشد و با یادآوری آن زمانی که انسان روحش قبض گردیده و خاک او را می‌پوشاند همه از فرزندان و برادران و نزدیک‌ترین دوستان او را به زودی فراموش می‌کنند و اموالش را بین خود تقسیم می‌کنند. حتی کسی از وارثان او را شکر و سپاسی نمی‌کند. سپس با اسلوب ندا می‌فرماید: ای کسی که آبادکننده دنیا و تلاش‌کننده برای به دست آوردن آن هستی و فکر می‌کنی از پیشامدها در امان هستی. همان‌طور که مشاهده می‌شود امام (ع) با یادآوری روز مرگ و انداز دادن به

از آن جایی که امام(ع) بر آن است مردم خیانت کار که در خواب غفلت فرورفته بیدار سازد و کلام نیاز به قاطعیت و استواری دارد؛ لذا بهترین سبک کلامی که بیشترین تأثیر بر مخاطب داشته، از قرآن کریم اقتباس نموده که سبک شخصی ایشان را در این اشعار شکل می‌دهد.

۴.۱.۱. اقتباس ترکیبی

در این قسمت که آن را زیرمجموعه اقتباس واژگانی قرار داده‌ایم امام سجاد (ع) واژگان را در ترکیبی قرآنی مانند (صفت و موصوف، مضاف و مضاف‌الیه، مبتدا و خبر، جار و مجرور...) به کار گرفته است که در ادامه به نمونه‌هایی از آن‌ها اشاره می‌کنیم:

هم الْعُرْوَةُ الْوُثْقَى وَهُمْ مَعْدُنُ التَّقَى
وَ خَيْرُ حَبَالِ الْعَالَمِينَ وَثِقَتُهَا

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۲۴)

ترجمه: خاندان امام سجاد (ع)، دستاویز استوار، اساس پرهیزکاری، بهترین و محکم‌ترین ریسمان عالمند.

در ابیات این قصیده امام(ع) به توصیف حال خود بعد از شهادت پدر و هفده نفر دیگر از خانواده‌اش می‌پردازد و در جواب این که گریه و اندوهت پایانی ندارد، فرمودند: حضرت یعقوب(ع) پیامبر خدا با این که دوازده فرزند داشت یکی از آن‌ها ناپدید شد از حزن و گریه بر او چشمش نابینا و پشتش خم شد حالا من مرگ پدر و هفده نفر از اعضای خانواده‌ام را دیده‌ام چگونه اندوهم پایان داشته باشد؟ (أحمد العطية، ۲۰۰۲: ۲۳)

بعد از فاجعه کربلا زندگی جز بر غم و اندوهش نمی‌افزاید؛ زیرا در قلبش اندوهی است که قابل تحمل نیست. تا

همچنین این بیت اقتباس از آیه ۳۱ سوره مبارکه انبیاء است که می‌فرماید: «وَجَعَلْنَا فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيًا أَنْ نَمِيدَ بِهِمْ وَجَعَلْنَا فِيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ» (الأنبياء: ۳۱): و در زمین، کوه‌های ثابت و پابرجایی قرار دادیم، مبادا آنها را بلرزاند! و در آن، دره‌ها و راه‌هایی قرار دادیم تا هدایت شوند!

وَ بِالْعَمَلِ الَّذِي يُنَجِّي وَيُنْمِي
و يُوسِعُ لِلْفَرَارِ مِنَ الشَّوَاظِ

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۵۱)

ترجمه: و با کار نجات‌دهنده و پرورش‌دهنده است که راه گریز از آتش را گسترش می‌دهد و توسعه می‌بخشد.

در این جا امام (ع) دوباره به توصیف روز جزا می‌پردازد که انسان فقط به وسیله عمل (نیک) می‌تواند از عذاب خداوند (شراره‌های آتش) در امان باشد. همان‌طور که مشاهده می‌کنیم در این بیت با الفاظ قرآنی به تبیین روز قیامت می‌پردازد: «يُرْسَلُ عَلَيْكُمَا شُوَاظٌ مِنْ نَارٍ وَ نُحَاسٌ فَلَا تَنْتَصِرَانِ»: بر سر شما شراره‌هایی از [نوع] تفته آهن و مس فروفرستاده خواهد شد، و [از کسی] یاری نتوانید طلبید. (الرحمن: ۳۵) در این ابیات امام (ع) بیش از هر چیزی روز معاد را مورد تأکید قرار داده، که بر آن است با انذار دادن، انسان‌ها را به راه درست هدایت کند.

با توجه به بررسی‌های انجام شده، تکرار اقتباسات واژگانی از مهم‌ترین ویژگی‌های زبانی دیوان است که علاوه بر ایجاد ساختار محکم و منظم، در القای محتوای کلام به مخاطب نقش اساسی داشته است و تکرار این اقتباسات علاوه بر تقویت محتوای کلام، احساسات و ذهنیات امام سجاد (ع) را بازتاب داده و موجب برجسته‌سازی مفاهیم و تصویرگری خلاقانه در اشعار شده است.

نجابت‌هم
والصافاتُ
السوابقُ

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۵۸)

ترجمه: اگر این روش و مسلک کسانی است که قبل از ما زیسته‌اند پس ما هم در پی آن‌ها خواهیم رفت و به آن‌ها خواهیم پیوست. اگر این روش و مسلک کسانی است که قبلاً هنگامی که با گروهشان روی برگرداندند، شتران نجیب و اسبان تندروی پیشی‌گیرنده آن‌ها را حمل نکند.

در واقع این قصیده طولانی در مورد غفلت انسان و پند گرفتن از ناپایداری دنیا است؛ زیرا هرکسی پیش از ما طعم مرگ را چشیده است و این دردی است که شفایی ندارد. پس هر کس در دنیا اعمالش نیکو باشد، رستگار و پیروز است و هر کس اعمالش ناپسند، نابود می‌شود و این راه کسانی بوده که قبل از ما بوده‌اند و ما نیز به آن‌ها می‌پیوندیم. دگرگونی‌ها و حوادث روزگار آن‌ها را نابود کرد و باغ‌ها و دارایی‌هایشان و مرکب‌های خوب آن‌ها (برای حمل و جابه‌جایی) به آن‌ها سودی نبخشید.

مصراع دوم از بیت اول اقتباس از این آیه مبارکه است: «فَهُمْ عَلَىٰ آثَارِهِمْ يُهْرَعُونَ» (پس ایشان به دنبال آنها می‌شتابند.) (الصافات: ۷۰) و نیز در سوره مبارکه زخرف این اصطلاح به کار رفته است: «إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِم مُّهْتَدُونَ» ما پدران خود را بر آیینی یافتیم و ما [هم‌با] پیروی از آنان، راه یافتگانیم. (الزخرف: ۲۲)

بیت دوم اقتباس از این آیه مبارکه است: «إِذْ عُرِضَ عَلَيْهِ بِالْعَشِيِّ الصَّافِرَاتُ الْجِيَادُ» هنگامی که [طرف] غروب، اسب‌های اصیل را بر او عرضه کردند. (دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۳۱).

إذا عاینوا من ذی الجلال اقتداره
ودو قوه قد کان قدماً یداقی

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ص ۶۱)

این که در بیت آخر با اقتباس از قرآن کریم و استفاده از تشبیه بلیغ یعنی خاندان پیامبر(ص) را به دستاویزی محکم تشبیه نموده که وجه شبه آن غیرقابل گسستن بودن است، توانسته در قالب تصویر ادبی، استواری حق را در خاندان پیامبر(ص) برای مخاطب مجسم نماید. آن‌جایی که می‌فرماید: «مَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنُ بِاللَّهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ لِأَنْفِصَامٍ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ» پس هر کس که به طاغوت کفر ورزد و به خدای ایمان آورد، به چنان رشته استواری چنگ زده که گسستنش نباشد. خدا شنوا و داناست (البقرة: ۲۵۶). «وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ إِلَى اللَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَىٰ وَإِلَى اللَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ»: هر که روی خویش به خدا کند و نیکوکار باشد هرآینه به دستگیره استواری چنگ زده است، و پایان همه کارها به سوی خداست. (لقمان: ۲۲)

عظیم هوله والناسُ فیه
حیاری مثل مَبْثُوثُ الفِراشِ

(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۴۶)

ترجمه: هولناکی آن روز بسیار عظیم و بزرگ است و مردم در آن مانند پروانه‌های پراکنده سرگردانند.

ابیات این قصیده در مورد روز معاد و برپایی قیامت است که در آن‌جا همه خوبی‌ها و بدی‌ها آشکار است. با یادآوری این‌که انسان در آن روز مثل پروانه سرگردان است، از طلب خواسته‌های دنیوی برحذرش می‌دارد که بازتابی روشن از قرآن کریم است که می‌فرماید: «يَوْمَ يَكُونُ النَّاسُ كَالْفَرَاشِ الْمَبْثُوثِ»: (روزی که مردم چون پروانه‌های [های] پراکنده گردند).

(القارعة: ۴)

إذا كان هذا نهج من كان قبلاً
فإننا على آثارهم تتلاحق
ولا حملتهم حين ولوا بجمعهم

مرده‌اش را بخورد؟ از آن کراهت دارید. [پس] از خدا بترسید،
که خدا توبه پذیر مهربان است. (الحجرات: ۱۲)

۴.۲. اقتباس استنباطی

پراهمیت‌ترین گونه اقتباس همین نوع است. در گونه‌های پیشین اقتباس، محوریت کم و بیش با لفظ اقتباس است، نویسنده اما در این جا با الهام گرفتن از یک آیه قرآنی و پس از دریافت و درک مضمون، آن را به حکم ذوق و قریحه خود بیان می‌کند؛ به گونه‌ای که خواننده حضور لفظی محسوس یا ذکری صریح از قرآن نمی‌بیند. به دیگر سخن این اقتباس را می‌توان اقتباسی معنایی دانست و نظر به محوریت ایده و اندیشه قرآنی در این نوع از اقتباس، تابع شکل و قاعده‌ای خاص نیست، همچنین تشخیص و کشف آن دشوارتر از دیگر گونه‌ها بوده و اشراف به معانی قرآنی را می‌طلبد؛ چون نشانه‌های متن اصلی در کشاکش ظهور و خفا و طلوع و محاق است. (عباس-زاده، ۱۳۸۹: ۱۴) در این جا شواهدی از اقتباس استنباطی امام سجاد(ع) از قرآن کریم بیان خواهد گردید:

تَبَارَكَ	دُو	العلاء	والکبرياء
تَفَرَّدَ	بِالْجَلالِ	وَبِالْبَقَاءِ	

(دیوان امام سجاد(ع)، ۲۰۰۲: ۱۷)

ترجمه: خداوند بلندمرتبه و با عظمت خجسته باد آن خدایی که با عظمت و جاودانگی خویش یگانه گشت.

امام سجاد(ع) اشعار دیوان را با حمد بزرگی و یگانگی خدا شروع می‌کند که در بزرگی و ماندگاری یکتاست. این بیت بازتابی از قرآن کریم است که می‌فرماید: «تَبَارَكَ الَّذِي بِيَدِهِ الْمُلْكُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ»: بزرگوار [و خجسته] است

ترجمه: آن هنگام که اقتدار خداوند پر عظمت و قدرتمند را که از گذشته به دقت و وسواس نظاره‌گر بوده است، با چشمان خود ببیند.

امام سجاد(ع) در ادامه این قصیده (با قافیه قاف) پشیمانی کسانی را که غفلت کرده و به دنیا مغرور شده‌اند، توصیف می‌کند؛ زیرا قدرت خداوند را در محاسبه همه اعمالش از اول زندگی تا آخرش می‌بیند. این اقتباس از قرآن کریم است که می‌فرماید: «تَبَارَكَ اسْمُ رَبِّكَ ذِي الْجَلالِ وَالْإِكْرَامِ» (خجسته باد نام پروردگار شکوهمند و بزرگوار!) (الرحمن: ۷۸). «و ذِي قُوَّةٍ عِنْدَ ذِي الْعَرْشِ مَكِينٍ». (التکویر: ۲۰) (نیرومند [که] پیش خداوند عرش، بلندپایگاه است).

همان طوری که در ابیات بالا مشاهده کردیم؛ اشعار امام(ع) بازتابی واضح از قرآن کریم است که با تکیه به اصطلاحات و مضامین آن با هدفی تعلیمی سعی در هدایت انسان و پند گرفتنش از پیشینیان دارد و بر این تأکید دارد که حرص در دنیا نشانه کم‌خردی و غفلت است.

فَإِنَّ	الله تَوَابٌ	رحیم
وَلِيٌّ	قبول توبه	کل غاوی

(دیوان امام سجاد(ع)، ۲۰۰۲: ۷۳)

ترجمه: پس همانا خداوند بسیار توبه‌پذیر و مهربان است و ولی امر پذیرش و قبول توبه هر گمراهی است.

در این جا با اقتباس از قرآن کریم توبه‌پذیر بودن خداوند را توصیف می‌کند؛ زیرا توبه هر انسان گمراهی را می‌پذیرد. اقتباس ترکیبی از قرآن کریم است که می‌فرماید: «أَيُّجِبُّ أَحَدَكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ»: (آیا کسی از شما دوست دارد که گوشت برادر

آنکه فرمانروایی به دست اوست و او بر هر چیزی تواناست.
(الملک: ۱)

هو الیوم الذی لاودّ فیهِ
ولا نَسَبَ ولا أحدّ یواسی
(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۵)

ترجمه: آن روزی است که هیچ دوستی‌ای و خویشاوندی‌ای در آن نیست و هیچ هم‌درد و تسلابخشی وجود ندارد.

بیت در مورد برپایی قیامت است که کسی به جای کسی پاداش یا عذاب داده نمی‌شود؛ زیرا در آخرت هر کسی بار خودش را بر دوش می‌کشد و هیچ کس به درد دیگری توجه نمی‌کند و لازم به ذکر است این بیت را امام (ع) در جواب طاووس یمانی سروده است که از خشیت خدا می‌گریست «و گفت: شما سه امتیاز دارید که امید است شما را از ترس و بیم ایمن دارند یکی شما پسر پیغمبر خداید، دوم آن که از شفاعت جدّتان برخوردارید و سوم رحمت پروردگار شامل حال شماست. امام (ع) فرمودند: ای طاووس اما این که من پسر پیامبر خدایم مرا ایمن نمی‌دارد؛ زیرا که من این سخن حق تعالی را شنیده‌ام که می‌فرماید: فلا انساب بینهم یومئذ و لا یتسائلون (المؤمنون: ۱۰۱) (آنگاه که در صور قیامت دمیده شود) دیگر خویشاوندی در میان نماند و کسی از حال کسی نپرسد.» (قرشی، ۱۳۷۲: ۳۶۲) و بازتابی از قرآن کریم است که می‌فرماید:

«لَنْ تَنْفَعَكُمُ أَرْحَامُكُمْ وَلَا أَوْلَادُكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُفْصَلُ بَيْنَكُمْ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ» روز قیامت نه خویشان شما و نه فرزندانان هرگز به شما سود نمی‌رسانند. [خدا] میان‌تان فیصله می‌دهد، و خدا به آنچه انجام می‌دهید بیناست. (المتحنه: ۳)

این مضمون همچنین بازتاب آیه‌ای از سوره مبارکه الأنعام، است: «و لا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى» (هیچ کس بار گناه دیگری را بر دوش نمی‌گیرد). (الانعام: ۱۶۴)

كذالك انتفائي واحداً بعداً واحداً
وتطرقنا بالحادثات الطوارق
فكلُّ ابنِ اثني هالك وابن هالك
لمن ضمنتها غربها والمشارق
(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۵۷)

ترجمه: مصیبت‌ها و بلاها با حادثه‌ها یکی پس از دیگری به سراغمان می‌آیند و این چنین به عدم می‌پیوندم. هر انسانی نابود می‌شود و خود او نیز فرزند کسی است فنا شدنی. این قاعده شامل همه‌ی کسانی است که غرب و شرق زمین آن‌ها را در بر گرفته است.

این چنین یکی بعد از دیگری می‌میریم و حوادث ناگوار روزگار بر ما فرو می‌ریزد و هر انسانی از شرق و غرب طعم مرگ را می‌چشد؛ بنابراین هر انسانی مرگ را می‌چشد و نجاتی از آن ندارد. اقتباس از قرآن کریم است که می‌فرماید: «كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ»: هر نفسی چشنده مرگ است، آن گاه به سوی ما بازگردانیده خواهید شد. (العنکبوت: ۵۷) «و كُلُّ مَنْ عَلَيْهَا فَانٍ»: هر چه بر [زمین] است فانی‌شونده است. (الرحمن: ۲۶-۲۷)

هناك تتلو كل نفس كتابها
فيظفر ذو عدل ويرسب فاسق
(دیوان امام سجاد (ع)، ۲۰۰۲: ۶۲)

ترجمه: آن جاست که هر کس کارنامه‌ی اعمالش را می‌خواند؛ بنابراین شخص با عدالت پیروز، و انسان فاسق مردود می‌شود.

این بیت توصیف نامه اعمال انسان است که هر آن‌چه از ثواب و گناه در آن انجام داده، حاضر می‌یابد. انسان‌های عادل رستگار و ظالمان مردودند که بازتابی از مضمون قرآن کریم است که می‌فرماید: «و ما تكون في شأنٍ و ما تتلوا منه من قرآنٍ و لا تعملون من عملٍ إلا كنا عليكم شهوداً إذ تفيضون فيه و ما يعزبُ

یکی از نکات قابل توجه در دیوان، کاربرد ساختار خاصی است از مسائل دینی، روز قیامت، پاداش و جزا اعمال نیک انسان، عواقب فاسقان و عهدشکنان و... سخن می‌گوید که همگی قالب مضامین و سبکی قرآنی بیان فرمودند. بنابراین این مفاهیم تداعی احوال درونی امام(ع) و بیان گر غم و اندوه بی- نهایت ایشان بعد از عاشورا است که ایشان با تکرار این مفاهیم در دیوان سعی بر انتقال اهداف و تفکرات عاشوا دارد؛ لذا بر آن است با تکرار افکار خویش در قالب اقتباسات قرآنی ذهنیات خویش را به مخاطب منتقل نماید؛ زیرا «با تلقین و تکرار، نه تنها می‌توان عواطف لطیف و زودگذر، بلکه اعتقادات دیرپای مقاوم را در ذهن‌ها رسوخ داد و تثبیت کرد».

(متحدین، ۱۳۵۴: ۵۰۹)

نتایج

بعد از بررسی‌های که در خلال این جستار انجام شد، اشعار منسوب به امام سجاد(ع) یکی از شاهکارهای ادبی است که بی‌شک دلالت بر بلاغت و مستحکم بودن سبک امام(ع) دارد، از مهم‌ترین این نتایج می‌توان به نمونه‌های زیر اشاره کرد:

در پاسخ به سؤال اول پژوهش باید گفت که غالب مضامین که در این اشعار بیان شده؛ تصویر واقعه کربلا و سختی‌ها خاندان پاک پیامبر(ص)، غم و اندوه امام(ع) در فراق شهداء، برپایی روز قیامت، شکوه از کوفیان، عدالت خداوند، پند گرفتن از گذشتگان، غفلت انسان‌ها، ناپایداری و بی‌وفایی روزگار، حتمیت مرگ برای همگان و توبه‌پذیری خداوند، گوشزد کردن ظلم یزیدیان است. در واقع امام(ع) به دلیل خفقان سیاسی آن زمان هر آن‌چه را که نتواسته به طور مستقیم بیان کند در قالب اشعار و ادعیه نگاشته است؛ بنابراین این اشعار تصویری از زندگی اجتماعی، سیاسی و اعتقادی عصر است

عَنْ رَبِّكَ مِنْ مِثْقَالِ ذَرَّةٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَلَا أَصْغَرَ مِنْ ذَلِكَ وَلَا أَكْبَرَ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ: و در هیچ کاری نباشی و از سوی او [خدا] هیچ [آیه‌ای] از قرآن نخوانی و هیچ کاری نکنید، مگر اینکه ما بر شما گواه باشیم آن گاه که بدان مبادرت می‌ورزید. و هم وزن ذره‌ای، نه در زمین و نه در آسمان از پروردگار تو پنهان نیست، و نه کوچکتر و نه بزرگتر از آن چیزی نیست، مگر اینکه در کتابی روشن [درج شده] است. (یونس: ۶۱)

يَا مَنْ يُجِيبُ دُعَا الْمُضْطَرِّ فِي الظُّلَمِ
يَا كَاشِفَ الضُّرِّ وَ الْبَلْوَى مَعَ السُّقْمِ
(دیوان امام سجاد(ع)، ۲۰۰۲: ۶۸)

ترجمه: ای کسی که دعای درمانده در تاریکی‌ها را اجابت می‌کنی! ای کسی که زیان و بلای همراه با بیماری را برطرف می‌سازی!

امام سجاد(ع) قصیده‌های پایانی این دیوان را به صورت دعایی به پایان می‌رساند و با اعتقاد به این که خداوند تنها مرجع اجابت هر حاجت و نیازی، و برطرف کننده اندوه و بیماری و بخشش گناهان است می‌فرماید: ای کسی که دعای درماندگان را در تاریکی شب اجابت می‌کنی و ای برطرف کننده ضرر و گرفتاری‌ها و بیماری‌ها. در این دعاها با تاثیرپذیری از مضمون قرآنی و با استفاده از اسلوب ندا، خواسته‌های خود را به درگاه خداوند بیان می‌کند.

«أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَا وَ يَكْشِفُ السُّوءَ وَ يَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ أَلِ اللَّهِ مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَا تَدَّكَّرُونَ»: یا [کیست] آن کس که درمانده را- چون وی را بخواند- اجابت می‌کند، و گرفتاری را برطرف می‌گرداند، و شما را جانشینان این زمین قرار می‌دهد؟ آیا معبودی با خداست؟ چه کم پند می‌پذیرید.

(النمل: ۶۲)

یادداشت‌ها

۱. نسخه‌ای که براساس آن پژوهش حاضر نگاشته شده است به کوشش ماجد بن أحمد العطیه گردآوری و در مؤسسه النور للمطبوعات بیروت به چاپ رسیده است. دلیل انتخاب دیوان این است که تلفیقی از چند نسخه مختلف در مورد اشعار منسوب به امام سجاده (ع) است. با قافیه همزه شروع و با قافیه یاء تمام می‌شود.

۲. در این مقاله، برای احتراز از تکرار، از نام دیوان امام سجاده (ع) صرف نظر کرده‌ایم و حرف قافیه علامت اختصاری برای دیوان است.

که در سبکی قرآنی و هدفی اجتماعی، سیاسی و تعلیمی سروده شده است.

در پاسخ به سؤال دوم، پژوهش حاضر حاکی از آن است که امام سجاده (ع) به دو صورت واژگانی و مضمونی از قرآن کریم متأثر شده است. این وام‌گیری آگاهانه و به صورت مستقیم است. وام‌گیری‌های امام (ع) از قرآن کریم نقش اساسی در تبیین افکار و اعتقاداتش و اوضاع زمانه دارد. در واقع ایشان در اشعار خود آگاهانه و به وفور از الفاظ و مضمون‌های قرآنی استفاده نموده است؛ بنابراین امام سجاده (ع) در دیوان با بهره‌مندی از قرآن کریم بیان‌کننده مبانی اسلامی و اخلاقی، سیاسی و اجتماعی و دعایی در قالب اشعاری حکمت‌آمیز و امیدوارکننده و ترساننده از روز قیامت است که سعی در هدایت و نشان دادن زندگی جاویدان به انسان دارد. دیوان نقش اساسی در جاودانگی واقعه عاشورا و برملا کردن چهره یزیدیان دارد. با خواندن اشعار به خوبی تأثیر سبک قرآنی بر زیبایی ادبی قصاید کاملاً مشهود است؛ به طوری که این ساختار قرآنی در دیوان امام (ع) سبک شخصی ایشان را شکل داده است.

فهرست منابع

- چاپ: تهران، نوبت چاپ: اول، تحقیق: هیئت علمی دارالقرآن
الکریم (دفتر مطالعات تاریخ و معارف اسلامی).
- متحدین، ژاله (۱۳۵۴ ه.ش). تکرار، ارزش صوتی و بلاغی آن،
مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی مشهد، سال ۱۱،
شماره ۵، صص ۱۳۱-۱۴۶.
- محمد فارس سلیمان، عبدالمنعم (۲۰۰۵). **مظاهر التناس**
الديني في شعر أحمد مطر، فلسطين: جامعة النجاح الوطني.
مختاری، قاسم (۱۳۸۰). سبک شعر متعهد شیعی و مقایسه آن با
سبک شعری دیگر فرقه‌ها، **مجله دانشکده ادبیات و علوم**
انسانی دانشگاه تهران، دوره ۴۶-۴۷، شماره ۱۵۸-۱۵۹.
- مفتاح، محمد (۱۹۸۵)، **تحلیل الخطاب الشعری**، بیروت: دار
التنوير للنشر و للطباعة.
- نامور مطلق، بهمن (۱۳۹۰)، **درآمدی بر بینامتنیت: نظریه‌ها**
و کاربردها، شماره ۱ از مجموعه نظریه‌ها و نقدهای ادبی و
هنری، تهران: سخن.
- الهاشمی، السید احمد (بی‌تا)، **جواهر البلاغه فی المعانی و**
البيان و البديع، ضبط و تدقیق و توثیق یوسف الصمیلی،
بیروت: المكتبة العصرية.
- ابن فارس، احمد بن فارس (۱۴۰۴). **معجم مقاییس اللغة**.
تحقیق و تصحیح عبدالسلام محمد هارون، قم: مکتب الاعلام
الاسلامی.
- افخمی عقدا، رضا؛ محبوبه زارع مهرجردی و وصال
میمندی (۱۳۹۲). مضامین مشترک انسان‌شناسی در صحیفه سجادیة
و اشعار منسوب به امام سجاد(ع)، **ادب عربی**، شماره ۱، سال ۵،
۱۳۹۲، صص: ۲۰-۳۶.
- آکن، گراهام (۱۳۸۰ ه.ش). **بینامتنیت**، ترجمه: پیام یزدان‌جو،
تهران: نشر مرکز.
- بستانی، محمود (۱۳۸۱). **مختصر تاریخ الأدب العربي في**
ضوء المنهج الاسلامي، تهران: سمت.
- جرجانی، علی بن محمد (۱۳۲۱). **التعريفات**، مصر: مطبعة
الحميدية.
- راستگو، سید محمد (۱۳۷۶). **تجلی قرآن و حدیث در شعر**
فارسی؛ سمت، تهران ۱۳۷۶.
- شریف قرشی، باقر (۱۳۷۲). **تحلیلی از زندگانی امام سجاد**
علیه السلام، ج ۱، تر: محمدرضا عطائی، کنگره جهانی حضرت
رضا(ع).
- شهیدی، سیدجعفر (۱۳۶۵). **زندگانی علی بن الحسین**، دفتر
نشر فرهنگ اسلامی، چاپ اول.
- عباس‌زاده، حمید (۱۳۸۹). اقتباس‌های قرآنی در نهج البلاغه،
فصلنامه مطالعات تفسیری، سال یکم، شماره ۱، بهار ۱۳۸۹،
صص ۱-۱۸.
- علی بن حسین (۲۰۰۲). **دیوان امام سجاد(ع)**، تحقیق: ماجد
بن أحمد العطية، بیروت: مؤسسة الأعلمی للمطبوعات.
- نجفی ایوکی، علی و فاطمه یگانه (۱۳۹۰). اشکال التناس اللدینی
فی شعر خلیل حاوی، **مجله دراسات فی اللغة العربية و**
آدابها، فصیلة محكمة، العدد السادس، صیف ۱۳۹۰، صص ۱۴۰-
۱۷۰.
- غباری، عوض (۲۰۰۳). **دراسات في أدب مصر الاسلامية**.
القاهرة: دار الثقافة العربية.
- فولادوند، محمد مهدی (۱۴۱۵). **ترجمه قرآن** (فولادوند)، ناشر:
دار القرآن الکریم (دفتر مطالعات تاریخ و معارف اسلامی)، مکان